

Petites cròniques **TREBALLADORS!!**

Dos botons d'anomenada

Fins ara hi havia un botó de molta anomenada. Tots n'haureu oït parlar. És aquell «botó de mostra» que han retret i retret milers d'articulistes i sobre tot els oradors i conferenciants.

Ara, però, gràcies a la col·lectivització de la vida granollerina, sabem d'un altre botó que amenaça també passar a la posteritat.

Es un senzill botó de sabata. Un modest i minúscul botó que fins fa poc era abscondit dins d'una capseta de cartró amb dotze dotzenes més de botons tan petits com ell i tan senzills.

Aquest botó ha estat venut, pobret! Mans mercenàries l'han llançat de la capseta on era amb els seus germans.

D'això que diem en tenim proves irrefutables. En tenim un taló — el 5873 — que diu així mateix. «C. N. T. : A. I. T. - Col·lectivitat del Calçat. Granollers. Sucursal 2. S. Roc, 7. Art... N.º... 1 botó. Preu : 0'05 ptes. Exigiu el tiquet de les vostres compres».

Aquest taló ens ha fet veure tota la importància que sobtadament ha adquirit aquest minúscul botonet i la magnitud que de vegades tenen les més petites coses. Per al seu traspàs — forçat, naturalment, — s'ha hagut d'estendre el taló que copiem, per triplicat. Després de la triple inscripció, aquest botonet, valuat en cinc cèntims, haurà anat inscrit en el Diari, en el Major i en el llibre de Caixa de la Col·lectivitat que l'ha venut. I encara en els comptes al Consell local d'Economia. I fins al Consell General de la Indústria del Calçat!...

La veieu la trajectòria del minúscul botonet?

Ves qui li havia de dir, a un botó de sabata, les vicissituds que havia de passar i l'importància que havia d'assolir, gràcies a la col·lectivització, i gràcies també, cal que ho diem, al zel i rectitud d'aquests sabaters tan amics dels comptes clars!...

El pitjor, però, és que al cap d'una hora del seu traspàs, aquest botó de tan brillant història i de tan poc preu s'havia arrencat de la sabata on l'havien junyit i ningú no sap on és ni on para.

Sort que aquest taló fet per triplicat i estès al seu nom, és com la cèdula de la seva efímera existència!

Al front lluitem junts treballadors de totes les tendències. No hi ha diferències de classes ni de partits.

Anarquistes, Socialistes, Comunistes i militants del P. O. U. M. formem una massa compacta. Units, triomfarem.

Cal que els dirigents del P. S. U. i el P. O. U. M. reconeixin que llur polèmica és contra-revolucionària.

Cal que el P. S. U. tingui més noblesa amb el P. O. U. M. i cal que els dirigents del P. O. U. M. vegin en la U. R. S. S. i la Tercera Internacional els germans que lluitem amb nosaltres per acabar amb el feixisme internacional.

Companys del P. O. U. M.!... Companys del P. S. U.!... No permetem que els nostres dirigents fomentin la discòrdia.

Visca la F. A. I.!

Visca el P. O. U. M.!

Visca la U. R. S. S.!

Visca la Tercera Internacional!

ANDREU FUSTÉ

(del P. O. U. M. de Granollers)

Front d'Almudèvar, Desembre 1936.

Notes i comentaris

L'Obra de la Vellesa...

Són coneguts de tothom els esforços que els governs de la monarquia i de la «República de trabajadores» havien fet perquè el treballador, quan arribés a vell, pogués morir tan bé com havia viscut. Per això s'havia creat l'Institut Nacional de Previsió, i les Caixes d'Estalvi, i l'Obra de la Vellesa, i la de la Dona que treballa, i la de les Noies que cada any repartien l'Olla dels Pobres en certs poblets — de la costa, del pla i de la muntanya — on es dedicaven a la cria de vellets dòcils de mena i resignats. Aquelles noies eren totes de casa bona i sabien portar la mantellina blanca tan bé com les noies de l'Orfeó.

D'aquest Institut Nacional de Previsió, als granollerins ens en toca alguna cosa. Sembla que va ésser obra d'un granollerí, — del senyor Maluquer i Salvador, — el nom del qual ornamenta una de les places de nostra ciutat gairebé tant com el Palau de l'Estalvi. Aclarim, però, que el granollerisme del senyor Maluquer i Salvador

fou obra de la casualitat. Va néixer a Granollers, certament, però, segons tenim entès, fou com «de passada». I no prodigà pas el seu afecte a la seva ciutat nadia.

Digressions apart, la bona obra de l'Obra de la Vellesa ha tingut els seus detractors. Que si en un any es recapten tants milions de pessetes... Que si no coneixem cap vell que cobri del Retir Obrer... Oh, la malavolença de la gent!... El cert és que cada any es feien una pila d'oficis i misses i rosaris i que es cobraven amb el major zel els milions destinats a la bona obra de l'Obra de la Vellesa. I és cert també que quan un obrer era vell i ja no podia dir fava, la Caixa l'ajudava a bé morir, sobre tot si portava els papers en regla. Portar els papers en regla, volia dir anar proveït amb tota mena de certificats de bona conducta i amb el vist i plau de l'amo, del cacic del poble i del senyor rector. I hom havia d'acreditar que tota la vida, fins a 65 anys, havia fet de be de ramat. Llavors, quan els papers es donaven per bons, si el vellet encara no s'havia mort, la Caixa li donava una pesseta cada dia. Una pesseta cada dia!...